

TÁVOLI HÍREK

gyermekeknek

Transz-Európai Divízió

2017/ELSŐ NEGYEDÉV

TARTALOM

ÍRORSZÁG

- 4 Gyülekezet az iskolában / január 7
- 6 Jézusért énekelni / január 14

LENGYELORSZÁG

- 8 Séta a parkban / január 21
- 10 Reménység / január 28
- 12 Martina küldetése / február 4

SKANDINÁVIA

- 14 Jézusról beszélni az iskolában / február 11
- 16 Éjszakai mentés / február 18
- 18 Imaválasz / február 25

HORVÁTORSZÁG

- 20 Két nagy szeretet / március 4
- 22 Isten az első / március 11
- 24 A léggömbös kislány / március 18
- 26 A tizenharmadik szombati program / március 25
- 28 A következő negyedévi terveink
- 29 További aktivitások

Emila nagyon beteg kislány volt. De Istentől új májait, új családot, új otthonot és új iskolát kapott. Emiláról a 18. és 19. oldalon olvashattok.

KORÁBBI ADOMÁNYAITOK EREDMÉNYE

A 2013-as adományaink támogatásával felújították a női hálótermet az angliai Newbold egyetemen; evangéliumi kiképzőközpont épület Athénben és Macedóniában; megtartottuk a 3D-s Bibliai tárlatot Írországban; és a családi missziós program keretében divízió szerzte sok „Zsvivajgó gyülekezetet“ megszerveztünk. Köszönjük nagylelkű adományaitokat, és hogy támogattjátok a Transz-Európai Divíziót!

Kedves szombatiskolai vezető

Ebben a negyedévben a Transz-Európai Divízióról fogunk olvasni (TED), amelyhez a következő országok tartoznak: Albánia, Bosznia és Hercegovina, Horvátország, Dánia, Észtország, Finnország, Görögország, Grönland, Magyarország, Izland, Írország, Lettország, Litvánia, Montenegró, Hollandia, Norvégia, Lengyelország, Szerbia, Szlovénia, Svédország, Macedónia, Egyesült Királyság (Anglia), Dél-Ciprus és Åland (ejtsd: [ólánd]) szigetek.

Ebben a divízióban 204.8 millió ember él. Az adventista egyháznak itt 85,289 tagja van, ami azt jelenti, hogy minden 2401 lakóra jut 1 adventista hívő.

Habár az európai államok a világias gondolkodású emberekről ismertek, mégis találtak majd ebben a negyedévben csodálatos tapasztalatokat arról, hogyan munkálkodott Isten még a legvilágiasabbnak tűnő környezetben is.

Az örömmüzenet hirdetésének lehetőségét és megvalósítását támogatja ebben a negyedévben, ebben a divízióban a ti tizenharmadik szombati adományotok, amelynek segítségével imaház épül Dublinban (Írország); nemzetközi ifjúsági evangéliumi központ épül Oslóban (Norvégia); Hope Channel (ReményTV) TV stúdiót létesítünk Varsóban (Lengyelország); új, kollégiumi hálószobák a fiúk számára a maruševeci adventista középiskolában (Horvátország), ahol a legtöbb diák nem adventista otthonból jön.

Bizonyára tetszeni fognak nektek ezek a történetek, amelyeket majd együtt elolvastok, vagy meghallgattok a szombatiskolában. A történeteket tartalmazó, ingyenes DVD-t letölthetitek a következő weboldalon: www.subotnaskola.org/mladi-i-odrasli/adventisticka-misija-video/

Végül még csak egy értesítés: ezzel a negyedévi hírekkel el is búcsúzik tőletek, mint szerkesztő, mert most a Generál Konferencia egy

másik osztályánál fogok szolgálni. De a Missziót mindig szeretni fogom, és üdvözlöm a Hírek közlésének minden új útját-módját. Tudom, hogy el lesztek ragadtatva az új szerkesztőtől, mivel ő nagyon sokféle járt már.

Még egyszer köszönjük a Misszióknak való odaadásotokat, és hogy segítetek a gyerekeknek, hogy kapcsolatba kerüljenek a világszerte élő testvéreikkel. Köszönjük, hogy ösztönzitek őket, hogy ők maguk is támogassák a programot az önkéntes adományaikkal.

Kívánom, hogy Isten gazdagon áldjon meg benneteket!

Gina Valen szerkesztő

1. szombat, 2017. január 7.

GYÜLEKEZET AZ ISKOLÁBAN

Írország

Justina és Tea

Justina és Tea legjobb barátnők, és mindent együtt csinálnak. Ők a csodálatosan szép Írországban élnek, az Ír-szigeten, amely az Atlanti-óceán északi részében található, Nagy-Britanniától nyugatra (mutasd meg a missziós térképen).

Justina a kelet-európai Moldáviában született (mutasd meg a térképen), Tea pedig a Fülöp-szigeteken (mutasd meg a világtérképen). Mindkét kislány hat éves korában került Írországba, amikor a szüleik oda költöztek. A dublini adventista imaházban ismerkedtek meg egymással.

Mivel Írországban nincs adventista iskola, Justina és Tea állami iskolába jár, ahol a legtöbb diák nem hisz Istenben.

A diákok néha érdekes kérdéseket tesznek fel nekik, mint például, hogy miért szombaton járnak imaházba?

„Én ilyenkor beszélek nekik a Tízparancsolatról, és rámutatok arra, hogy a szombat volt az eredeti ünnepnap, amíg az emberek át nem tettek vasárnapra”, meséli Tea. „Egyszer egyik osztálytársnőmmel éppen erről beszélgettünk. Így szólt: Én tudom, hogy a szombat volt az ünnepnap. Már az egész Bibliát átolvastam!”

„Néha azonban egy kicsit kellemetlen is”, mondja Justina. „A közeli barátaink megértik ugyan, de amikor arra kerül a sor, hogy meghívjam őket a gyülekezetbe, azt kell nekik mondanom, hogy nincs imaházunk, hanem az iskolában gyülekezünk, s ez nem igazán vonzza őket.”

Írországból már sok bevándorló megtalálta a dublini adventista gyülekezetet, ahogy Justina és Tea is. Mások eljártak az előadásokra, amelyeken még többet megtudtak Istenről, vagy ellátogattak az egészségügyi központba, s azóta szombatonként is eljárnak a gyülekezetbe.

Egy idő után már annyian jártak a gyülekezetbe, hogy nem fértek el. Ezért egy csoport elkezdett termet bérelni szállodákban, iskolákban.

A tizenharmadik szombati adományaink támogatásával ezek az írországi hívők és barátok imaházat kapnak.

Justina, Tea és más fiatalok azonban addig is igyekezni fognak bemutatni Jézust a társaiknak, és nem szűnnek meg hívogatni őket az iskolai gyülekezetükbe.

„Szombat délutánonként néha elmegyünk a csodálatosan szép dublini parkba, ahol ingyenes könyveket osztogatunk és „ingyen megöleljük az embereket”, mondja Tea. „Néha szórólapokat, folyóiratokat osztogatunk, mint amilyen az „Idők jelei”; és könyvecskéket, mint a „Jézushoz vezető út”.

„Zöld mezt viselünk, amelyen ezt írja: „ingyenes ölelés”, meséli Justina. „Az emberek odajönnek hozzánk; ez tényleg jó! Egyszer 127 ölelést osztottam szét! A könyveink mind elfogytak, így már csak ölelést osztogathattunk! Az emberek megkérdezik, hogy miért öleljük meg őket, s akkor mi elmondjuk, hogy az adventista egyházhoz tartozunk. Az ölelés után sokan azt mondják: 'Köszönöm, megszépítette a napomat!'”, meséli Justina.

Egyre több ember jár a dublini adventista összejövetelekre. Segítünk Justinának és Teának és más dublini testvéreinknek azzal, hogy a tizenharmadik szombaton átadjuk az önkéntes, támogató adományainkat. Köszönjük!

Aktivitás

--	--	--

Fessétek ki Írország zászlaját!

Három függőleges sávból áll, amelyek színe a zászlórúd oldalától kifelé rendre:

1. zöld,
2. fehér,
3. narancssárga.

2. szombat, 2017. január 14.

JÉZUSÉRT ÉNEKELNI

Írország A gyermekkórus

Írországban (mutasd meg a térképen), Isten egy kis csoport misszionárius által fejezi ki az emberek iránti szeretetét. Ők Isten kis misszionáriusai, akikről ma szó lesz: Anna, aki 5 éves; Franciska, hat éves; Aj és Kimi, ők 7 évesek; Moly, most 11 éves; valamint Kajzah és Kezaia akik 14 évesek.

Ezek a gyerekek minden héten találkoznak Batoon úrral, a karmesterükkel és énekeket gyakorolnak. Mivel nincs imaházuk, ahol összejöhetnének gyakorolni, házanként szoktak összejönni. Szombatonként pedig gyakran énekelnek az istentiszteleteken.

De ők még ennél is többet tesznek. Sok más helyen is énekelnek, például a kórházakban, az idősek otthonában, stb..

Habár Írországban az emberek nem igazán szeretnek a vallásról beszélgetni, az éneklő gyerekeket mindig szívesen fogadják. A gyerekek meg boldogok, hogy az énekeik révén beszélhetnek az embereknek az

Istenbe vetett hitükről. Néhány kedvenc énekük: „Keress meg”, „Jézus szeret”, „Vezesd az életem”, „Jézus csodálatos”, „Indulj, indulj Jézusért” és „A király gyermeke vagyok”. Az énekek közötti szünetekben pedig szeretnek elszavalni egy-egy költeményt.

Többször is megtörtént, hogy éneklés közben az emberek sírni kezdtek, annyira örültek az énekeiknek.

„Jöjjenek el máskor is”, kéri őket az emberek. „E gyerekeket hallgatva szinte a mennyországban érezzük magunkat. Úgy énekelnek, mint az angyalok! S annyira jól neveltek; Látjuk, hogy Isten van ezzel a csoporttal!”

Eddig a gyerekeknek ez a kis csoportja már 12 idősek otthonában énekelt, de állandóan hívják őket még sok más helyre is énekelni! Decemberben ezt a kis kórust sok helyre meghívták karácsonyi énekeket énekelni, mint amilyen a „Csendes éj” és „Szent éjszaka” a betegek és a személyzet számára. Az emberek szeretik hallgatni, ahogy a gyerekek énekelnek, és nem csak egy alkalommal, hanem újra és újra.

„Habár kicsik, mégis sok mindent tehetnek Jézusért”, mondja Baaton úr.

A gyerekek nem csak az aggodalmak házában és a kórházakban énekelnek, hanem koncerteznek is, s az ebből származó pénzt félreteszik az imaház építésére. Most még szombatoként az iskola hallgatóteremben gyülekeznek, de eljön a nap, reménykednek, amikor saját imaházuk lesz. Ti is előmozdíthatjátok az ügyet azzal, hogy elhozzátok és átadjátok a tizenharmadik szombati adományaitokat. Köszönjük, hogy támogatjátok az írországi gyerekeket!

Énekeljétek ír éneket!

Gyermektanítókhoz: Ezt a szép, ír éneket elénekelhetitek a tizenharmadik szombati program keretében. A szöveg zenéjét a következő weboldalon találjátok meg:

<https://youtu.be/Ti3EWCbtZGk>

Ír áldás

May the road rise to meet You
May the road rise up to meet you.
May the wind be always at your back.
May the sun shine warm upon your face;
The rains fall soft upon your fields,
And until we meet again,
May God hold you
In the palm of His hand.

Vigyén az utad mindig Hozzá közelebb
Egyenessé váljék az út te előtted
Segítsen a szél is mindig téged
Melegítse arcodat az Isten igaz napja
Szemerkéljen az eső földjeidre
És míg visszatérsz hozzánk
Tartson meg téged Isten
Az Ő védő, szent kezével.

3. szombat, 2017. január 21.

SÉTA A PARKBAN

Lengyelország

Dorotthy

Dorotthy a kelet-európai Lengyelországban nőtt fel (mutasd meg a missziós térképen). Amikor Dorotthy még nagyon kicsi volt, nagyon vágyott valamire – arra vágyott, hogy Isten szóljon hozzá.

Dorotthy azt gondolta, hogy ha a nagyapával elindult a templomba, akkor nagyobb esélye lesz arra, hogy Isten megszólítsa őt. Így hát minden héten eljárt nagyapával a katolikus templomba. Teltek-múltak a hetek és a hónapok, Dorotthy csalódott volt, mert nem hallotta, hogy Isten szólt volna hozzá.

Azután egyik vasárnap, templomba menet, Dorotthy így szólt a nagypapájához: „Nagyapa! Annyira szomorú vagyok. Ebben a templomban nem hallottam Istent”.

A nagyapa kézen fogta a kis unokáját és elvezette a közeli rétre. „Most kinyithatod a szívedet és az elmédet, és nyíltan, őszintén beszélhetsz Istennel, hallani fog”, mondta neki.

Dorotthy nagyon boldog volt! Így tanult meg imádkozni. megtanulta, hogy közvetlenül megszólíthatja Istent, Ő meghallja és válaszolni fog az imájára.

Dorotthy mindig emlékezett arra a napra, amikor a nagyapja megtanította, hogyan kell imádkozni, és miközben felnőtt, ő tovább folytatta az Istennel való beszélgetést. Néha azonban szomorú volt, mert az emberek nem értették, hogyan lehet Isten az ő Barátja, s egyáltalán miért imádkozik Istenhez. Ő azonban kitartóan imádkozott, még akkor is, amikor kicsúfolták. Tudta, hogy Isten szereti őt, és hogy gondot visel róla.

Dorotthy felnőtt, férjhez ment, lettek saját gyermekei. S akkor, sok-sok év után úgy döntött, hogy Írországba költözik (mutasd meg a térképen).

Egyszer, Dorotthy és a kislánya együtt sétáltak a közeli parkban. Útközben lengyel nyelven beszélgettek. S akkor váratlanul meghallották, hogy még más valaki is lengyelül beszél; egy asszony volt, aki a parkon áthaladva, lengyelül beszélgetett valakivel a mobiltelefonján.

Ez nagyon szokatlan volt, mivel Észak-Írországban a legtöbb ember angolul beszél. S amikor ez a három nő rájött, hogy mindnyájan lengyelül beszélnek, megálltak, és köszöntötték egymást.

Beszélgetés közben, Dorotthy észrevette, hogy ez az asszony kicsit másmilyen, mint a többi. Az asszony elmondta Dorotthynak és a kislányának, hogy ő adventista hívő s megkérdezte, szeretnék-e, ha együtt tanulmányoznák a Bibliát.

Dorotthy lelkesedett az ötletért! Íme, itt van valaki, aki szereti Istent, és aki imádkozik, s aki még arra is hajlandó, hogy együtt tanulmányozza valakivel a Bibliát! Az asszony meghívta Dorotthyt az adventista imaházba, és Dorotthy nemsokára elkezdett rendszeresen járni a szombat istentiszteletekre.

Az asszony informálta még Dorotthyt a lengyel nyelvű Reményt TV-vel kapcsolatban, ahol sok szép bibliai műsort lehet nézni az Internet segítségével, még hozzá lengyel nyelven. Dorotthy most nagyon örül, hogy tudomást szerzett a Remény TV-ről.

Dorotthy aztán elhatározta, hogy megkeresztelkedik és adventista lesz. Rendszeresen járt az írországi adventista gyülekezetbe, de emellett még a lengyel nyelvű Remény TV műsort is rendszeresen hallgatta.

Sok, világszerte élő lengyel ajkú ember hallgatja a lengyel előadásokat a Remény TV-ben. A ti tizenharmadik szombati adományaitok támogatásával stúdió készül a Remény TV lengyel nyelvű adásai számára, hogy még más lengyel nyelvű programokat is készíteni tudjanak. Köszönjük, hogy segítetek ennek a tervnek a megvalósításában.

Tények

- Európában elsőként Lengyelországnak volt alkotmánya.
- Nikolaus Kopernikusz (1473-1543) elsőként állította, hogy a Föld nem az univerzum középpontja.
- A lengyel ABC 32 betűből áll.

Főzzünk együtt

Írországi, fodorkelés burgonyapüré

Hozzávalók

1 kg burgonyát meghámozzunk, megmosunk és kockákra vágunk.

½ fej fodorkel káposzta, felvagdálva

1 nagyobb hagyma, felaprítva

½ csész tej

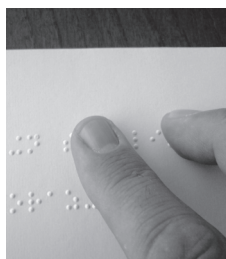
Só, ízlés szerint

¼ olvasztott vaj, vagy margarin

Elkészítése

Feltesszük a burgonyát főni, annyi vízben, hogy ellepje. 15-20 percig főzzük, amíg megpuhul. A káposztát és a hagymát egy kevés olajon és vízen megdinszteljük. A főtt burgonyáról leöntjük a vizet és tej meg só hozzáadásával pürét készítünk. A pürébe elkeverjük a dinsztelt hagymás káposztát. A közepére olvasztott vaját vagy margarint csorgatunk, és így tálaljuk.

4. szombat, 2017. január 28.

REMÉNYSÉG

Lengyelország

Marian

Marian egy kis faluban született. Lengyelországban (mutasd meg a térképen). Amikor megszületett, minden úgy nézett ki, hogy rendben van, ám az első születésnapján a szülei azt látták, hogy a kisfiú szeme még sincs rendben. Nem látta őket, és a játékait is tapogatva keresgette. Nemsokára megtudták, hogy a kicsi fiuk vak!

Nagyon, de nagyon szomorúak voltak, annál is inkább, mivel Mariánt el kellett vinniük a nagyanyához, hiszen nekik kint a farmon kellett dolgozniuk. Tudták, hogy a nagyanyának több ideje lesz majd a gyerekekre, mint nekik.

Mariana nagyanyja nagyon szerette a kicsit, és odaadóan gondoskodott róla. A nagyanya Istent is szerette, ezért a kisfiút is megtanította szeretni Istent. Gyakran olvasta neki a Bibliát, és megtanította a Tízparancsolatra. Marian szereti hallgatni, amikor a nagyanya felolvassza neki a Bibliából, és nagyon jól megjegyzi a bibliaverseket.

Amikor Marian 9 éves lett, egy vakok számára előlátott iskolába járt, a Laski kiképzőközpontban, ahol Marian megtanulta a vakírást, vagyis Braille-írást. Kapott a tanítóktól olyan speciális papírokat, amelyeken domború, tapintható pontok voltak. Ezek a pontok jelezték a betűket, szavakat, számokat, stb.. A vakírásos Bibliát is olvasta. Egy kis gyakorlással, Marian hamarosan megtanulta olvasásra használni az ujjait, és sok mindent olvasgatott! Ezt nagyon érdekesnek találta, mivel az iskolában sok mindent tanultak.

Marian sokáig ilyen iskolába járt. Miután befejezte az elemi iskolát, beiratkozott az ugyancsak Laski középiskolába. Itt hittant is tanult.

Egyszer eldöntötte, hogy megkérdezi a hittantanárt, valamiről, ami már régóta foglalkoztatta. Marian ugyanis észrevette, hogy az iskolában levő Tízparancsolat másmilyen, mint amelyre a nagyanyja tanította őt a Bibliából. Az iskolai Tízparancsolatban a faragott képekről szóló, parancsolat nem létezett, a tizedik parancsolatot pedig két parancsolatra osztották, tehát valójában kilenc parancsolat volt csak, s azért felezték el a tizediket, hogy meglegyen a tíz.

Marian ezt nem értette, különösen, amikor elolvasta a Bibliában, amit Jézus mondott: „Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem. Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocská el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik” (Máté 5,17-18).

Ezért elhatározta, hogy megkérdezi a hittantanárt: „Miért van nekünk másmilyen Tízparancsolatunk?” „Miért különbözik a nagyanya Bibliájában leírt Tízparancsolat attól, amit itt az iskolában tanulunk?”

„Azért mert Isten felhatalmazta a római katolikus egyházat, hogy megváltoztassa a Tízparancsolatot”, válaszolta neki a hittantanár, amikor Marian feltette a kérdést.

Marian azonban tudta, hogy ez nem jó válasz, mivel a Biblia azt mondja, hogy a Törvény megváltoztathatatlan! Ekkor Marian eldöntötte, hogy mindig a Bibliának fog hinni.

Marian elégedett volt ezzel a döntésével. Ma már adventista keresztyén, és szombatiszkolai tanító. Naponta tanulmányozza a Bibliát. A lengyel nyelvű Remény TV-t is hallgatja.

A tizenharmadik szombati adományainkkal a Remény TV stúdiójának kibővítését támogatjuk, ahol még más programokat is elő fognak készíteni a lengyel ajkú emberek számára, amelyek segítségével többet megtanulhatnak majd Jézusról és az Ő Szaváról, a Bibliáról.

Tanuljunk Braille-írást

Braille-írás domború pontrendszer az összessége, amelyet az ujjunkkal kell olvasnunk. A betűket jelentő pontokat itt is balról jobbra kell olvasni. Braille-írás nagyon nagy segítség a vakok és a gyengén látók számára. Sokan nagyon gyorsan tudnak így olvasni, s ezért vas-kos könyveket is el tudnak olvasni, mint amilyen a Biblia. mások ezt

az írásmódot üzenetek vagy címkék írására használják (ilyen betűkkel sokszor az orvosok neveit is kiírják a dobozokon).

5. szombat, 2017. február 4.

MARTINA MISSZIÓJA

Lengyelország

Martina

Martina 10 éves és negyedikes. Egy dél-lengyelországi városban él. Szeret úszni és Bibliát olvasni, és más gyerekeknek is beszél Jézusról.

Lengyelországban a diákok számára a hittan kötelező. Minden gyerekeknek muszáj hittanra járnia, kivéve, ha a szülei kérvényezik a távolmaradását. Amikor valamelyik gyerek néha nem megy hittanra, akkor a többi gyerek azzal hecceli, hogy nem fog a mennybe jutni. Martina tudja, hogy ez nem igaz, ám nem könnyű különbözni a többi gyerektől, annál is inkább, hogy az ő iskolájában ő az egyetlen adventista gyerek. „Elmondom az iskolatársaimnak, hogy én is járok templomba, ahol Istent imádom. Elmagyarázom nekik, hogy én is járok hittanra. Aztán már nem ugratnak tovább.“

Martina példás kislány akar lenni. Igyekszik mindig mosolyogni és másoknak segíteni, otthon pedig imádkozik és olvassa a Bibliáját. Amikor csak alkalma van rá, mindig beszél a barátainak a hitéről.

Martina egyszer összetalálkozott egy kislánnyal az iskola folyosóján. Martina bemutatkozott neki, így a kislány is bemutatkozott, és Martina megtudta, hogy a kislányt Natáliának hívják. Beszélgettek is egy kicsit. Martina megkérdezte Natáliát, hogy imádkozhat-e érte, és a kislány beleegyezett. Örült, hogy valaki imádkozik érte.

Két nappal később a két kislány ismét összetalálkozott a folyosón. Örültek, hogy találkoztak, s ismét beszélgettek egy kicsit, először csak az iskoláról. Majd Martina megkérdezte Natáliát, hogy hol lakik, és mit szeret csinálni a szabadidejében, Natália meg elmondta neki. Martina elárulta Natáliának, hogy ő minden este imádkozik érte. Natália meglepődött ezen a kijelentésén, de nagyon örült, hogy van egy különös barátja, aki gondol rá és imádkozik érte. Martina meghívta a kislányt

a gyülekezetbe, de ő azt válaszolta, hogy előbb megkérdezi a szüleit, elengednék-e.

Martina tovább imádkozott Natáliáért. Boldog volt, hogy van új barátnője, aki szereti Jézust. Mielőtt azonban Natália elmehetett volna Martinával a gyülekezetbe, elkezdődött a szünidő. Martina, meg az anyukája és a nagynyja elutaztak nyaralni. Miután hazajöttek, martina felhívta Natáliát, remélve, hogy a kislány talán el tud jönni az imaházba. De Martina ekkor megtudta, hogy Natália és a szülei másik városba költöztek.

Martina szomorú volt, amiért Natália elköltözött, és hogy nem járhattak együtt az imaházba. Martina továbbra imádkozik Natáliáért. Most arra kéri Istent, hogy más valaki hívja meg őt az adventista imaházba.

Martina még másoknak is beszél az ő Isten iránti szeretetéről. Imádkozik értük és meghívja őket a gyülekezetbe. Martina igazi misszionárius.

Misszionáriusok lehetünk otthon, az iskolában, a szomszédságban; amikor gondoskodunk valakiről, közben beszélhetünk neki Isten szeretetéről. De emellett még elhozhatjuk a missziós adományainkat, amely hozzájárul ahhoz, hogy még sokan megismerjék Jézust.

Aktivitás Zászlófestés

Fessétek ki Lengyelország zászlaját.

1. A felső sávot hagyjátok fehére.
2. Az alsó sávot pirosra fessétek.

Hatodik szombat, 2017. február 11.

JÉZUSRÓL BESZÉLNI AZ ISKOLÁBAN

Norvégia

Caleb és Haset

Ma megismerkedünk két fiatallal az ifjúsági szombatiskolából, egy nagyon régi oslói (norvégiai) gyülekezetből. Oslo egy csodálatos norvégiai város, illetve főváros (mutassátok meg a térképen).

Tudták, hogy Oslóban már nagyon rég óta van adventista gyülekezet? Az első adventista gyülekezetet Oslóban 1879-ben alapították, és Béthelnek nevezték el („Istennek háza”). A hívők a mai napig ebben az épületben gyülekeznek istentiszteletre.

De a sok különböző országból jövő emberek is ide járnak. Az ifjúsági szombatiskolába sok olyan afrikai fiatal jár, akik egyedül vagy a szüleikkel érkeztek ide valamilyen afrikai országból (mutassátok meg a világtérképen a megnevezendő országokat), mint például Etiópia, Ghána, Ruanda és Zambia.

Caleb egy etiópai fiú. Szívesen barátkozik bárkivel, már néhány muszlim barátja is van. „Az idén néhány új dolgot is megtanultam”, mondja Caleb. „Például néhány arab szót. A barátomtól megtanultam például azt, hogy ’Allah Akbar’ (Isten a legnagyobb). Egy keresztény barátommal pedig együtt megtanítottuk őt a Bibliát olvasni. Együtt olvassuk a bibliai történeteket, utána imádkozunk, majd falatozunk egy kicsit és aztán játszunk! A barátom úgy véli, hogy boldog lehetek, amiért adventista vagyok, mivel az adventisták nem olyan „szigorúak”, mint a muzulmánok”.

Caleb az Iskolában is szeret beszélni Istenről. Azt mondja: „Éppen a múlt héten volt egy bemutatónk a különféle keresztényi vallásokról. Egy csoportnak pont az adventistákról kellett beszélnie, de mivel az egyikük megbetegedett, az adventistákról szóló részt ki akarták hagyni. S akkor nekem alkalmam volt besegíteni ebbe, az adventistákról szóló prezentációba” mondja, „mert semmiképpen sem akartam, hogy lemondják”. Szinte az egész prezentációt én magam csináltam meg, s azt mondták nagyon jól sikerült. Elmondtam rólunk az alapvető dolgokat – hogy hi-

szem, hogy a szombat és nem a vasárnap a hetedik nap; és hiszem, hogy Jézus eljövetele közel van. Ezért vettük fel az adventista elnevezést.”

Az osztály lelkesen hallgatta, a tanára pedig megdicsérte őt. Caleb nagyon boldog volt, hogy beszélhetett a hitéről.

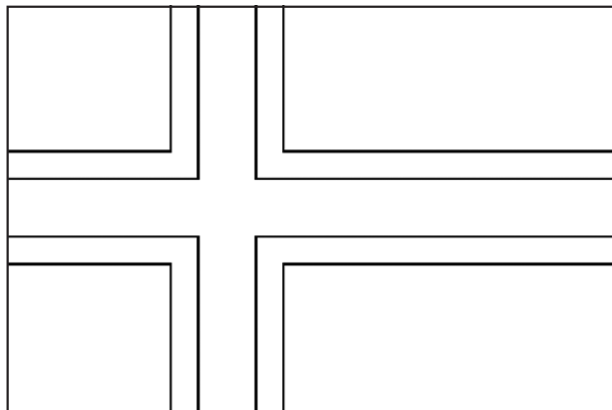
Haset egy másik kisfiú, Etiópiából, ő is kapott esélyt, hogy a hitéről beszéljen az osztálya előtt. A különféle vallások bemutatásakor az adventistákat ki akarták hagyni.

De Haset úgy döntött, hogy ez nem történhet meg. „Azt gondoltam, az adventizmus az én vallásom, ezért nem ugorhatjátok át”, mesélte nekünk. Hasetnek volt egy kis ideje, hogy felkészüljön, ezért otthon megbeszélte a dolgot a szüleivel. Ők segítettek neki, hogy a legjobb módon felkészüljön, miközben Haset mindenfélét kérdezgetett tőlük.

Amikor eljött a nap, Haset felkészült. Azt mondja: „Előadtam mindazt, amit tudtam, és nagyon jól hangzott. Azt hiszem Isten velem volt és segített megállnom. A Szentlélek volt rajtam és bennem. Elmeséltem a szüleimnek, hogy és mint volt, és ők nagyon örültek.”

A tizenharmadik szombati adományaink egy részével a Béthel-i (norvégiai) gyülekezetet támogatjuk, ebből a pénzből majd felújítják a pincehelyiséget, ahol szombatiskolát tarthatnak, barátkozhatnak, főzőcskézhetnek, stb. Köszönjük, hogy segítetek rajtuk a nekik szánt adományaitok átadásával.

Aktivitás

Fessétek ki Norvégia zászlaját.

1. A belső keresztet sötétkékre fessétek.
2. A négyszögeket fessétek pirosra.
3. A kék kereszt körüli rész maradjon fehér.

ÉJSZAKAI MENTÉS

Svédország

Matths

Matths és a családja egy tó mellett nyaralt Svédországban (mutassátok meg Svédországot a miszsiós térképen). Matths nem tudta kivárni, hogy kipróbálja az új szörfdeszkát, amelyet a szülei magukkal hoztak. Ez egy vitorlás szörfdeszka volt. Matths először a sekélyben gyakorolt, s az önbizalma napról napra növekedett.

Egyik nap úgy vélte, hogy nagyon kedvező a szél, megkérdezte hát az édesapját, hogy aznap beljebb mehetne-e a tavon. „Igen”, mondta az apja, „de légy óvatos, viselj mellényt és ne távolodj el túlságosan a parttól.”

„Apa, ezt figyeld”, kiáltott fel Matths. Az apja megfordult és intett neki, úgyszólván Matths a szörfdeszkát a vízre lökte és elindult.

Matths meglovagolta a hullámokat, majd megkapaszkodott a vitorlát átívelő kötélbe. A vitorlát mozgatva elkapta a szelet, és így könnyedén siklott a vízen.

A szél azonban fokozatosan felerősödött, Matths pedig egyre jobban eltávolodott a parttól. Úgy 20 perc múlva vette észre, mennyire távol van. Megpróbált visszafordulni, de a szél azonban csak még távolabbra vitte. Matths keze elfáradt és azon töprengett, hogyan fog visszajutni a partra.

Úgy döntött, hogy úszni fog, a vitorlásdeszkát pedig majd maga után húzza, de hamarosan rájött, hogy ez nem igazán volt jó ötlet. Ismét felkapaszkodott a deszkára, miközben remegett a hidegtől, ezért egyszerűen csak lefeküdt a deszkára. Megpróbált ugyan a part felé evezni, néhány perc után azonban elhalt a keze.

„Istenem, bajban vagyok”, imádkozott Matths. „Apán kívül senki sem tudja, hol vagyok. Kérlek, segíts neki, hogy megtalálja.” Utána várt egy kicsit.

A szél néhányszor felborította Matthsot. Hogy bátorságot nyerjen, Matths énekelni kezdett. Mivel a nap lemenőben volt, a fiú egyre tüzezebben imádkozott. „Istenem, hogy fognak megtalálni a sötétben? Kérlek, segítsél nekik, hogy megtaláljanak.”

Matths tudta, hogy Isten gondoskodni fog róla, csak várnia kellett.

S akkor váratlanul motorzúgásra lett figyelmes. Matths a távolban megpillantott egy motorcsónakot. Integetni kezdett, de senki sem vette őt észre. A motorcsónak továbbhaladt. Matths a deszkán állva nézte, ahogy elhúzott a távolban. Akkor óvatosan ismét leereszkedett a deszkára, s egyre jobban fázott.

Mivel beesteledett, Matths betakarta magát a vitorlával. Már a csillagok is megjelentek a sötétedő égen. Megpróbált aludni, de nem ment neki. Nagyon nagy volt a csend, csak a hullámokat hallotta, ahogy a deszkának nekicsapódtak. Arra gondolt, hogy a családja most éppen vacsorázik és ő is szeretett volna velük vacsorázni. Nem, úgysem ennének nélkülem, gondolkodott a fiú. Bizonyára mindnyájan engem keresnek. De miért nem jönnek már?

S akkor váratlanul valamilyen zajt hallott. Helikopter volt. Felnézett. Láta, hogy a fényel a tavat pásztázzák. Feltérdelt és integetni kezdett. A fénycsóva végül odaért Matthshoz, aki továbbra is integetett.

Egy ember kinyitotta a helikopter ajtaját és leereszkedett a létrán. Matthshoz érve egy kötelet kötött a derekára, és nemsokára mindkettőjüket felhúzták a helikopterbe. A helikopterben levő ember betekerte a fiút egy plédbe és mondta neki, hogy feküdjön le. Nagyon jó érzés volt a számára a víznél biztonságosabb helyen feküdni.

A helikopter bevitte őt a legközelebbi kórházba, ott megvizsgálták a fiút és megállapították, hogy minden rendben van. Másnap reggel bejöttek érte a szülei. „Vigyetek haza”, mosolygott kérlelően.

Matths megtudta, hogy miután az apja sehol nem látta Matthsot, nagyon elkezdett aggódni, ezért elkezdték őt keresni. De még estig sem találták meg, ezért mozgósították a helikopteres mentőket.

„Örülök, hogy a családom annyira szeret engem, hogy megkeresett. Örülök, hogy Isten tudta, hogy hol vagyok és megőrzött”, mondja Matths.

8. szombat, 2017. február 25.

EMILA MEGHALLGATOTT IMÁJA

Emila

Emila Finnországban él (keresd meg Finnországot a térképen). Kiskorában egyszer nagyon megbetegedett. Az orvosok felfedezték, hogy a mája nem dolgozik, és hogy májátültetésre van szüksége. Emilának tehát volt egy komoly műtétje.

Emilának gondoskodásra és drága orvosságokra volt szüksége, a szülei azonban nem igazán tudtak gondoskodni róla. A kislányt egy másik család fogadta be. Emila hamarosan megszerette ezt a családot. Minden este befészkelte magát az új anyukája ölébe, és bibliai történeteket hallgatott. Szombatonként eljárt velük a szombatiskolába és nem-sokára Jézust is megszerette, ahogy az új családja is szerette.

Amikor Emila elkezdett iskolába járni, sok új barátot szerzett, és akiknek Jézusról is beszélt. Azonban nem minden gyerek akart hallani Jézusról. Olyan gyerekek is voltak, akik káromolták Isten nevét, és Emilát is kicsúfolták. Emila szülei igyekeztek megmagyarázni a kislánynak, hogy nem minden család ismeri a drága, jó barátot, Jézust. Emila azonban továbbra is szomorú volt, amiért a barátai nem akartak hallani Jézusról.

Emilát a szülei keresztény iskolába szerették volna íratni, de a legközelebbi ilyen iskola 145 km-re volt tőlük, így nem tudták volna naponként megtenni ezt a távolságot. Emila szülei elkezdtek imádkozni azért, hogy Isten tegye lehetővé a kislány számára, hogy keresztény iskolába járhasson.

Emila szülei úgy döntöttek, hogy be kell íratniuk Emilát a keresztény iskolában, akkor is, ha ez azt jelentené, hogy át kell költözniük abba a városba, ahol az iskola található.

Egyszer mindnyájan elmentek megnézni a keresztény iskolát. Emilának nagyon tetszett a tanító néni, és a gyerekek is nagyon barátságosnak látszottak. Miután szülei beíraták őt a következő tanévre, úgy

döntöttek, hogy keresnek a városban egy megfelelő lakást. Elvégre Isten segítségét kérték. Eljött az ideje, hogy a hitük szerint cselekedjenek.

Emila családja még aznap talált egy lakást, éppen az iskola közelében. Tökéletes volt! Aznap este a család hálát adott Istennek, két ima-meghallgatásért.

Emila most boldog az új iskolájában és hálás Istennek, amiért meghallgatta imáit. Az iskolájában sok gyerek nem hívő családból való, ezért alkalma van arra, hogy beszéljen nekik Jézusról.

Emila tudja, hogy Isten szereti őt. Isten segítségével új májat, új családot kapott, most pedig még egy új iskolát és új lakást is. „Jézus gondoskodik rólunk”, mondja Emila. „Higgyünk neki és szeressük őt, mert Ő tudja mi a legjobb a számunkra”.

Kisfiúk és kislányok, mi is beszélhetünk Isten szeretetéről az iskolatársainknak, és imádkozhatunk, bárhol is vagyunk. Másoknak is hallaniuk kell a szerető Istenről. Egyesek mellettünk élnek, mások tőlünk távolabb. A tizenharmadik szombati missziós adományaink hozzájárulnak ahhoz, hogy olyan emberek is, akikkel mi talán sohasem fogunk találkozni itt a Földön, megismerjék Istent, aki szereti őket, és szeret bennünket.

Tények

- A norvégek 90% lutheránusnak vallja magát.
- 2016 óta, a norvég lakosság 14%-a emigráns, az ő ott született gyerekeiket is beleértve.
- A norvég állami egyetemek a világ minden egyetemi hallgatója számára ingyenesek.

Aktivitás

Finn gyermekjátékok

RÁK

Ehhez a játékhoz legalább 7 játékos kell, 5 éven felüliek. Mindenki felveszi a rák-helyzetet (hasukkal lefelé négykézláb járnak). A játékosoknak meg kell próbálniuk a fejükkel vagy a térdjükkel továbbadni a gumilabdát a magányos játékos felé. Ez a játékos felveheti a labdát és megpróbálhatja eltalálni vele bármelyik játékost. Akit eltalál a labda az lesz a magányos játékos. A játék addig tart, amíg a gyerekek meg nem unják.

A LÁNC (kjede - norvégül)

Mialatt az egyik játékos kimegy a szobából vagy a helységből, ahol a többiek is vannak, addig a többi játékos körbe áll és megfogja egymás kezét. Úgy fogják meg egymás kezét, hogy a kéz fedje a másik kezét (mintha összecsomózták volna). Amikor összekötötték a kört, bejön a játékos és megpróbálja szétkapcsolni „a láncot” úgy, hogy a játékosok kezét igyekeznek „kibogozni”. Amikor sikerül neki valahol szétszakítani a láncot, egy másik játékos fogja elhagyni a szobát, és kezdődhet előről a játék.

9. szombat, 2017. március 4.

KÉT NAGY SZERETET

Jošua

Jošua 11 éves és Horvátországban él (mutasd meg a misszióstérképen). Még egészen kicsit volt, amikor a szüleivel lekezdett járni a szombatiskolába. És még iskolás sem volt, de már hegedülni is tudott. Amióta csak emlékszik, két dolgot mindig nagyon szeretett: Istent és a hegedűt!

Nyolc éves volt, amikor – életében először – részt vett egy nyári bibliatáborban. „Nagyszerű volt”, vallja. „Jól szórakoztunk! A legjobb barátaimmal voltam, énekeltek én meg hegedültem. És volt ott még „slip and slide” is!”

Isten közel van hozzánk

A következő évben Jošua meghívta a barátait a faluból, az iskolából és a zeneiskolából. „El kell, hogy jöjjetek!”, mondta nekik. „A táborban nagyszerű!” Jošua beszélt nekik Istenről, „Isten nem igazán érdekelte őket, de mégis eljöttek a nyári bibliatáborba, és nagyon tetszett nekik.”

A rá következő évben Jošua barátai ismét részt vettek a bibliatáborban, s ez alkalommal egy kislány, aki végighallgatta a bibliai előadásokat, így szólt Jošuához: „Ez valóban csodálatos – Isten létezik!”

„Mondtam neki, hogy Isten közel van hozzánk, mindnyájunkhoz”, meséli Jošua. A kislány kért egy Bibliát, amit nemsokára meg is kapott.

„A kislány és az anyukája eljárnak a gyülekezetbe. Ezen kívül a kislány a cserkészekhez, az anyukája meg a nőszolgálati osztályba is eljár”, mesélte Jošua mosolyogva.

Jošua segíteni akar

Egyszer Jošua meghallotta, hogy a szülei egy beteg kisgyerekről beszélgettek. A kislánynak agydaganata volt, a szülei pedig nem tudták kifizetni a műtétet. „Tudom, mit tehetünk!”, mondta Jošua a szüleinek. „Megszervezhetünk egy koncertet!”

„Rendben van”, mondta az anyukája, de még nem volt benne biztos, hogyan is tudnák megszervezni.

Megszervezni a koncertet

Ezen nem kellett volna sokat aggódnia, mert Jošua mindent megszervezett. Beszélt az ötletéről a zeneiskolai barátainak, s nemsokára 15 fiatal zenész jelentkezett, hogy fellépne a koncerten. Jošua az adventista pástort is meghívta, hogy a zeneszámok között mondjon el egy lelki üzenetet.

A Maruševec faluban nemsokára megjelentek a koncertet hirdető plakátok, amelyek meghívták az embereket, vegyenek részt a jótékony-sági hangversenyen. A hangversenyre 2015. június 15-én került sor, a maruševeci adventista imaházban. Úgy háromezren jöttek el, s a legtöbbször nem volt adventista.

Jošua és a barátai nagyon boldogok voltak, amikor megtudták, hogy 8,600 kunát (horvát pénzegység) sikerült összegyűjteniük (140 650 dinár). Ez sokkal több pénz, mint amennyit egy horvátországi személy átlagosan megkeres. S habár Jošua és a szülei személyesen nem ismerték a beteg gyereket, boldogok voltak, hogy segíthettek.

Jošua örül, hogy minden szeretetét Istenre és a hegedülésre pazarolhatja, és persze, hogy másokkal is megoszthatja. Jošua már újabb koncerteket tervez, amelyekkel más, hasonló helyzetű gyerekeken segíthet.

Missziós sarok

- A maruševeci adventista iskolát 1969-ben alapították.
- Ez az iskola ma általános, közép- és felsőfokú kiképzést biztosít.
- Hosszú évekig a tanítás a kastélyban zajlott, amelyet az adventista iskola bérbe kapott az államtól.

Beszéljünk horvátul

Általános kifejezések	Jelentése
Subotnji blagoslov	Áldott szombatot
Zdravo	Szervusz
Dobro jutro	Jó reggelt
Molim	Kérem
Hvala vam	Köszönöm
Da	Igen
Ne	Nem
Doviđenja	Viszontlátásra!
Ja se zovem...	Az én nevem...
Kako se ti zoveš?	Téged hogy hívnak?

10. szombat, 2017. március 11.

ISTEN AZ ELSŐ

Naum

Naum nagyon örült, hogy elindulhat az iskolába. Tudta azonban, hogy szombatonként nem lehet jelen.

Tudjátok, Naum egy volt jugoszláv területen élt, s az ő országában a gyerekeknek heti hat napot kellett iskolába járniuk – hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön, pénteken és szombaton.

Naum tudta, hogy szombaton már nem fog elmenni az iskolába. Tudta, hogy a szombat Isten különös napja, amelyet elkülönített és megszentelt.

És Naum elindult az iskolába, s már az első héten, amikor szombat lett, Naum nem iskolába ment, hanem a szombatiskolába. Hétfőn Naum ismét elment az iskolába, azután amikor újra szombat lett, Naum megingt csak nem ment el az iskolába.

A következő hétfőn, amikor megjelent az iskolában, meglepetésben volt része – egy kellemetlen meglepetés várt rá. Amikor a diákok mind

helyet foglaltak, öt fontos személy jött be a tanterembe. Az igazgató, két tanító és két rendőr!

Az igazgató mindenkit kiengedett a tanteremből, csak Naumnak kellett bent maradnia. A felnőttek helyet foglaltak, de Naumnak ott kellett állnia előttük.

„Miért nem jársz szombaton iskolába?” kérdezték az emberek.

„Mert Istennek szolgálok”, mondta bátran Naum. „Az Ő törvényének negyedik parancsolata szerint nekem akkor nem iskolába kell mennem. Ezért szombatonként nem fogok iskolába járni”, válaszolta.

„Akkor kidobunk az iskolából, és nem lesz alkalmad tanulni”, mondták neki az emberek.

Naum ismét bátran válaszolt: „Én akkor is gyülekezetben leszek, mert Isten az első az életemben”.

„És mit szoktatok csinálni a gyülekezetben?”, faggatták őt az emberek.

„Olvaszuk a Bibliát, énekelünk, imádkozunk.”

„Énekelj el nekünk valamit,” utasították.

Naum elénekelt egy himnuszt, utána elmondott egy egyszerű imát, éppen ahogy a gyülekezetben szokták tenni.

Miután befejezte, az egyik ember megkérdezte: „Az apukád mondta neked, hogy szombaton ne járdál iskolába?”

„Nem”, válaszolta Naum őszintén.

Ha akkor igennel válaszolt volna, apukája azonnal börtönbe került volna. Mivel az apukája tudta, hogy Naumot majd egyszer úgyis faggatni kezdik, soha nem mondta neki, hogy szombaton ne menjen az iskolába. Ehelyett csak mindig meghívta, hogy tartson velük az imaházba. Naum szabad akaratból döntött úgy, hogy szombaton nem fog iskolába menni.

Ezek a fontos emberek aztán egy kicsit csendben ültek. Utána az egyikük így szólt Naumhoz: „Majd értesítünk, hogy az iskolában maradhatsz-e, vagy ki leszel dobva”.

Naum hazasietett, hogy elmesélje a szüleinek. A szüleit nem lepte meg a dolog. Azt is tudták, hogy Naum milyen döntést fog hozni, és nagyon büszkék voltak Naumra, hogy bátran kiállt Jézus mellett.

Ezek a fontos emberek soha sem mondták Naumnak, hogy el kell hagynia az iskolát, úgy hogy Naum hétfőtől péntekig iskolába ment, szombaton pedig az imaházba.

Naum aztán be is fejezte az általános iskolát úgy, hogy egy szombatot se volt iskolában.

Naum 15 éves volt, amikor befejezte az általános iskolát. A középiskolába nem tudott beiratkozni, mert ott szombatonként szintén volt tanítás, ezért elkezdett dolgozni a családi vállalkozásban.

De Naum és a szülei hamarosan megtudták, hogy Maruševecen megnyitják a középiskolát, és ott a diákoknak nem kell majd szombaton iskolába menniük, hanem azon a napon istentiszteletre mennek.

Naum nagyon örült ennek a jó hírnek! Járhat középiskolába, s ugyanakkor Istent is imádatja. Naum tehát beiratkozott a maruševeci középiskolába (az akkori Jugoszlávia területén). A befejezett középiskola után beiratkozott az egyetemre, s miután lediplomázott, visszatért Maruševecre, ahol évekig tanított.

Napjainkban, ennek a bentlakásos iskolának, Maruševecen, új fiú-lakosztályra van szüksége. Ti is hozzájárulhattok az internátus felépítéséhez, ha elhózzátok és átadjátok a tizenharmadik szombati adományaitokat. Köszönjük, hogy nem felejtitek el elhozni az adományaitokat.

11. szombat, 2017. március 18.

A LÉGGÖMBÖS KISFIÚ

Stefan

Stefan Horvátországban él (mutassátok meg a térképen), s ő nagyon szeret az édesapjával együtt eljárni az erdőbe. Stefan édesapja néha kivág egy-egy fát. Ilyenkor Stefan elmenekül valamilyen biztos helyre, nehogy a fa rázuhanjon.

Egyszer, amikor az édesapjával ismét az erdőben volt, felfigyeltek valamire. Mialatt az apukája felkészült, hogy kivágja a fát, Stefan ismét elrejtőzködött – s akkor valami megdöbbenő dolgot pillantott meg.

Ott, a másik fán, színes léggömbök lógtak! Díszes szalaggal voltak összekötve, és a szalag végén egy kis kartonlap lógott.

Stefan gyorsan elkapta a szalagot és lehúzta a gömböket. Az üzenetet egy olyan fiatal kötötte rá, aki a maruševeci iskolába járt. Az iskola a hegy túoldalán volt. A kis kartonlapot egy telefonszám volt, azzal az ígérettel, hogy aki felhívja ezt a telefonszámot, az ajándékot kap.

Stefan kíváncsi volt, ezért amikor hazaért, felhívta azt a telefonszámot, és nem sokkal később jött a postás és átadott neki egy borítékot, benne egy Istenről szóló könyvvel. Érdekesnek látszott, s amikor nem volt más tennivalója, Stefan a könyvet olvasgatta.

Időközben, Stefan édesapja érdeklődni kezdett az adventista iskola felől, ahonnan ezeket a léggömböket küldték. Ismert néhány olyan embert, aki mesélt neki az iskoláról, és hogy milyen jó hely az a diákok számára. Ezért arra bátorította Stefánt, hogy látogasson el az iskolába és nézzen körül, hogy ugyan tetszene-e ott neki.

Stefan kétszer-háromszor ellátogatott ebbe az iskolába. Annyira tetszett neki ott, hogy elhatározta, hogy ott fog iskolába járni. Most már négy éve, hogy oda jár, és nagyon boldog.

„Az iskolában senkit nem ismertem”, meséli. „De mindössze két-három hónap alatt mindenkivel megismerkedtem! Nagyon szépen befogadtak maguk közé. Nem volt velük gondom. Mind a diákok, mint a tanárok nagyon barátságosak.”

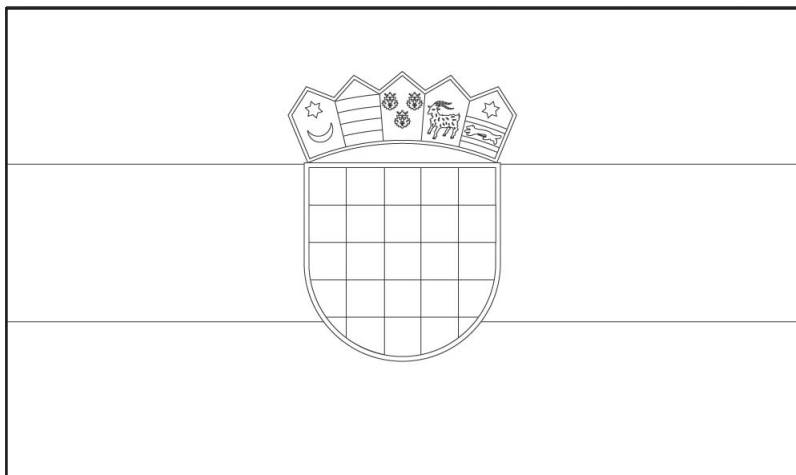
Stefan azt tervezi, hogy ápoló lesz, hogy sok emberen segíthessen. Boldog, hogy megtalálta azokat a különös üzenetet tartalmazó léggömböket az erődben, mert így tudomást szerzett a maruševeci adventista iskoláról és Istent is jobban megismerte.

A tizenharmadik szombati adományaitoktól támogatva kibővítik a fiúk lakosztályát, hogy még több – Stefanhoz hasonló gyerek járhasson az iskolánkba, és többet is megtudhasson Istenről. Köszönjük, hogy a tizenharmadik szombaton elhozzátok és átadjátok a missziós adományaitokat.

Tények

- Horvátországban található Hum, a világ legkisebb helysége.
- Horvátország nemzeti virága az írisz.
- Az ország egyharmadát erdők fedik.

Aktivitás

Fessétek ki Horvátország zászlaját

1. A felső sávot pirosra fessétek
2. A középső sáv fehér
3. Az alsó sáv sötétkék
4. A pajzson a kockákat fehér-vörös sorrendben fessétek ki, mint egy sakktáblát
5. A korona öt részből áll:
 - a) Balról az elsőnek világoskék a háttere, a csillag sárga a félhold fehér színű.
 - b) A másodiknak sötétkék az alapja és két piros, vízszintes csík van benne.
 - c) A harmadik rész alapja ismét világoskék, a két oroszlánfej sárga.
 - d) A korona negyedik részének az alapja sötétkék, a kos sárga, piros szarvakkal és piros körmökkel
 - e) Az ötödik koronarész ismét világoskék, a csillag sárga, alatta egy fehér-piros-fehér zászló van, a piros részben egy fekete állatkával (nyesttel).

12. szombat, 2017. március 25.

A TIZENHARMADIK SZOMBATI PROGRAM

Amennyiben a tizenharmadik szombatra azt tervezitek, hogy a gyerekekkel felléptek a felnőttek szombatiskolájában, akkor:

- Gyakoroljatok be egy-két éneket a szombatiskolában tanult énekek közül, amelyeket majd a program keretében előadtok.
- A programot legalább három héttel korábban kezdjétek el gyakorolni.
- Egy-két héttel korábban küldjétek a gyerekek által emlékeztetőket a szülőknél, a tizenharmadik szombati adománnyal kapcsolatban.

Ha a gyerekekkel nem fogtok fellépni, mert a felnőtteknek saját programjuk lesz, akkor:

- Emlékeztessétek a gyerekeket, hogy hozzák magukkal a különleges tizenharmadik szombati adományait. Ha van odahaza missziós kasszájuk, akkor biztassátok őket, hogy jól tömjék meg a tizenharmadik szombati adományukat.
- Hívjatok vendéget a gyermek-szombatiskolába, aki mesélni tud a gyerekeknek a negyedévben említett országokról.

A TRANSZ-EURÓPAI DIVÍZIÓBA LÁTOGATTUNK

Szereplők: két felolvasó.

Kellékek: A következő országok zászlói, vagy zászlóinak képei: Horvátország, Írország, Norvégia, Lengyelország; Európa nagy térképe, vagy egy világtérkép, amelyen bejelölitek ezt a divíziót

Első felolvasó: Ebben a negyedévben csodálatos történeteket hallottunk arról, hogyan munkálkodik Isten a Transz-Európai Divízióban.

Második felolvasó: Ehhez a divízióhoz a következő országok tartoznak: Albánia, Bosznia és Hercegovina, Horvátország, Dánia, Észtország, Finnország, Görögország, Grönland, Magyarország, Izland, Írország, Látvia, Litvánia, Montenegró, Hollandia, Norvégia, Lengyelország, Szerbia, Szlovénia, Svédország, Macedónia, Egyesült Királyság (Anglia), Dél-Ciprus és Åland (ejtsd: [ólánd]) szigetek.

Első felolvasó: Ebben a negyedévben négy országból hallottunk tapasztalatokat, ahova a mai, tizenharmadik szombati adományainkat irányítjuk: Írország, Lengyelország, Norvégia és Horvátország.

Második felolvasó: Most röviden átismételjük a történeteket, és a felmerülő szükségleteket.

Első felolvasó: Dublinban (Írország) megismerkedtünk Justinával és Teával, akik hét közben bizonysgot tesznek a hitükről az iskolatársaiknak. Szombaton viszont eljárnak a szombatiskolába. A szombatiskolát is az iskolában tartják, mivel tehát nincs nekik imaházépületük, az iskola termét bérelik. A mi tizenharmadik szombati adományaink támogatásával Dublinban imaház épül.

Második felolvasó: Hallottunk még arról az írországi, nyolctagú gyermek-együttesről, akik a Jézus iránti szeretetükről énekekkel és fejből megtanult szavalatokkal fejezik ki a dublini kórházakban és idősek otthonaiban. Az emberek azt mondják rájuk, hogy úgy énekelnek, mint az angyalok!

Első felolvasó: A mi tizenharmadik szombati adományaink támogatásával Dublinban új imaház épül, ahol az újabb tagok számára is lesz elég hely.

Második felolvasó: Meghallgattuk Dorotthy történetét, aki mindig figyelt Isten szavára. A nagyapja megtanította őt imádkozni. Nagykorában Írországba költözött. Egyszer, a kislányával a parkban sétálva meghallotta, hogy egy asszony lengyel nyelven telefonál. Ez az asszony adventista. Meghívta Dorotthyt, hogy tanulmányozzák együtt a Bibliát és járjanak együtt az imaházba. Dorotthy most nagyon boldog! Miután áttanulmányozta a Bibliát, elhatározta, hogy megkeresztelkedik.

Első felolvasó: Hallottunk Mariánról, aki elveszítette a látását. Marian a gyerekkorát a nagyanyával töltötte, aki felolvasott neki a Bibliából, és megtanította őt a Tízparancsolatra. Amikor elkezdett iskolába járni, Marian akkor is hű maradt ahhoz, amit megtanult Isten Szavából, a Bibliából. Később ő is adventista lett.

Második felolvasó: Talán emlékeztek még Martinára, arra a lengyel kislányra, aki szerette Jézust, és aki a szüleivel együtt imádkozott a barátójáért. Natália meglepődött, de örült, hogy Martina imádkozik érte.

Első felolvasó: A tizenharmadik szombati adományaink egy részének támogatásával stúdió készül Lengyelországban. Hope Channel Lengyelországban csak kis területet ölel fel Varsóban, a fővárosban. Valóban szükségük van egy nagyobb stúdióra, amely képes lesz arra, hogy létrehozzon egy programot, amely szélesebb közönséget elérhet majd Lengyelországban. A világszerte élő lengyeleket is beleértve.

Második felolvasó: Norvégia csodálatosan szép fővárosában, ellátogattunk a történelmi Béthelnek nevezett imaházba. Ez az imaház a városközpontban van, s ebben a történelmi épületben valaha még első-segély, iskola, nyomda és gyülekezet is volt.

Első felolvasó: Ma az adventista hívők nagy része itt gyülekezik, akik igyekeznek eljutni a norvég lakóssághoz és az emigránsokhoz.

Második felolvasó: Az egyik történetben megismerkedtünk Caleb-bel és Hasettel, akik a Béthel imaházba járnak. Ezek a legények nem féltek bemutatni egyházukat az iskolában.

Első felolvasó: Adományaink egy részével hozzájárulunk ennek az imaháznak a felújításához. A gyülekezet növekedése miatt több helyre van szükségük a szombatiskola megtartásához, a barátkozáshoz és a fiatalok számára.

Második felolvasó: A volt Jugoszláv köztársaságokban a gyerekeknek szombaton is iskolába kellett járniuk, de mégsem járt mindenki. Elsős diákként, Naum bátran megvallotta a kommunista vezetőknek, hogy az ő életében „Isten az első”, ezért szombatonként nem fog iskolába járni.

Első felolvasó: Később az elsők között iratkozott be az újonnan megnyílt maruševeci iskolába.

Második felolvasó: Az egyetem befejeztével, Naum visszatért Maruševecre, ahol aztán ő tanította a gyerekeket. Napjainkban, ebben a horvátországi iskolánkban a legtöbb gyerek nem adventista, sőt, néha ateista családból jön. Naum úgy tekint Maruševecre, mint missziós területre.

Első felolvasó: Azt mondja: „Itt különös lehetőségünk van arra, hogy bizonyosságot tegyünk az igazságról. Hol tudnátok még 200 nem adventista gyereket összegyűjteni egy helyre minden reggel és este, hogy Istenről tanuljon?”

Második felolvasó: Volt még egy horvátországi történetünk Jošua-ról, a 11 éves kislányról, akinek két nagy szerelme van: Isten és a hegedű. Jošua több féleképpen használja a hegedűjét Isten szolgálatára, koncerteket is beleértve, amelyekkel másokat támogat.

Első felolvasó: Amikor Jošua tudomást szerzett egy beteg kislányról, megszervezett egy koncertet, és az adományokat ennek a kislánynak a támogatására szentelte. Jošua most más koncerteket is szervez.

Második felolvasó: A maruševeci iskolának valóban nagyon szüksége van egy fiúinternátusra. A tizenharmadik szombati adományaink

támogatásával felépíthetik majd ezt az internátust a fiúk számára, ahol nem csak elhelyezhetik majd a fiúkat, hanem a tanuláshoz is biztosíthatnak nekik helyiséget.

Első felolvasó: Köszönjük, hogy adományaitokkal támogatjátok ezt a projektet. Adományaitokkal a horvátországi, a norvégiai, a lengyelországi, és az írországi testvéreink szükségleteinek betöltését támogatjátok.

(Most az adományok begyűjtése következik.)

A következő negyedévre tervezzük

A következő negyedévet a Közép-Afrikai Divíziónak szenteljük. Projektjeink: egy többcélú ifjúsági központ a nigériai Babkok egyetemen, és egy adventista iskola felépítése, Gabonban.

Aktivitás

ROSEMALING (skandináv lapocskák)

A skandináv Papírlapokat egyszerű elkészíteni, és azok olyan szép, egyedi ajándékok. Bútorfestésnek egy népszerű formája még Norvégia és Svédország népművészetében, melynek középpontjában a finom, ívelt vonalú virágok vannak.

Mi kell hozzá?

Fehér rajzlap,	ceruza,
vonalzó,	tempera festék,
olló,	ecsetek.

Elkészítése:

1. Azzal kezdjétek, hogy az Interneten végignézték egy rózsafestés-technikáról szóló videót. Utána keressetek egy sablont és nyomtasátok ki.
2. Vonalzóval mérjétek ki a gyerekekkel együtt 10x10 cm-es négyzeteket. Rajzoljanak fel rá a gyerekek különféle, görbe vonalú virágokat.
3. Amikor befejezték, válasszanak ki a gyerekek három kedvenc színt (temperát), hogy a virágokat kifestve díszes lapocskákat kapjanak.
4. Kezdjétek el festeni a lapokat. Hívjátok fel a gyerekek figyelmét, hogy figyelmesen döntsék el, melyik színt hol fogják használni, és hogy lassan fessenek, nehogy ütközzenek egymással a színek.

5. Miután a kép megszáradt a gyerekek kiemelhetik a virágok kontúrját ecsettel és fekete temperafestékkal.

Főzzünk együtt

Mángold (horvát nemzeti étel)

Ezt a hagyományos horvát ételt könnyű elkészíteni. Ezt krémes burgonyaleves, vagy ritkás levesként is elkészíthetitek, amennyiben több vizet adtok hozzá. A recept 4 személyre szól.

Hozzávalók:

- 1 kg mángold
- 3-4 közepes burgonya
- 2-3 gerezd fokhagyma
- 2-3 teáskanál olívaolaj és
- Só ízlés szerint

Elkészítése:

Egy nagyobb serpenyőben öntsük a vizet, adjunk hozzá sót és hagyjuk felforrni. Adjuk hozzá a megtisztított és apróra vágott burgonyát. A mángoldot megmossuk, eltávolítjuk a szárazakat, és felaprítjuk. Amikor a burgonya majdnem megfőtt, adjuk hozzá a mángoldot, és főzzük együtt 10 percig (vagy 15 percig, ha a mángold öregebb). Pirítsátok meg a fokhagymát az olívaolajon, majd összekeverjük a főtt burgonyával és a mángolddal. Ízlés szerint sózzuk. Keverjük össze, és 1 percig főzzük, hogy egyesítsük az összes ízt.

Északi árpa és zöldségleves

- 1 apróra vágott hagyma
- 1 póréhagyma, csak a fehér része, vékonyra szeletelve
- 3 gerezd fokhagyma, tisztított, zúzott
- 1 szár zeller
- 10 csésze zöldségleves
- 4 csésze víz
- Marék friss menta
- 2 babérlevél
- 1 csésze árpa, hideg vízben több órán át áztatott
- 2 sárgarépa, tisztított és apróra vágott
- 2 petrezselyemgyökér megtisztított és apróra vágott,
- 1 kis zeller gyökér

½ retek, megtisztított és apróra vágott
1 mángold, megmosott és apróra vágott
½ kis fej vörös káposzta, vékonyra szeletelve
1 répa tisztított és apróra vágott
Egy kis fej kelkáposzta, vagy mángold, vagy spenót
Frissen reszelt szerecsendió, só, bors
Friss fűszernövények, mint a petrezselyem és a kapor.
Végül citromhéj

Elkészítése:

A serpenyőben tegyetek fel olívaolajt, fokhagymát, hagymát, zellert és póréhagymát dinsztelni, de sózzátok meg. Öt percig pároljátok. Adjátok hozzá az árpát és jól főzzétek meg, majd rakjátok bele a zöldségeket, a vizet, a babérlevelet és a mentát. Keverjétek össze és tegyétek hozzá még a káposztát és hagyjátok felforni, majd lassú tűzön még 30 percig főzzétek, míg az összetevők mind megpuhulnak. Adjátok hozzá a kelkáposztát és a szerecsendiót és a sót és a borsot, majd főzzétek további 5 percig. Díszítsétek ki friss zöldségfélével és citromhéjjal.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Gyermekosztálya
Felelős: Ana Gagić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2016
Istentiszteleti használatra